

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118231260
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118231260.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v sporovej právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom G. X, XXX XX O., proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, IČO: 31 383 408, zastúpenému zástupcom SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie peňažnej pohľadávky v sume 396,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/123/2018-107 zo dňa 16.10.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/123/2018-107 zo dňa 16.10.2018 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) v poradí prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 396,- Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 396,- Eur od 21.1.2018 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, toto všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V poradí druhým výrokom určil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Upomínací súd vyhovel žalobe v celom rozsahu vydaním platobného rozkazu, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením.

3. Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v Článku 8 CSP (Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - ďalej už aj len „CSP“), Článku 11 ods. 4 CSP, Článku 15 ods. 1, 2 CSP, § 151 ods. 1, 2 CSP, § 186 ods. 2 veta prvá CSP, § 220 ods. 2 CSP, § 191 ods. 1 CSP, § 4 ods. 1, 2 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj len „Zákon o PZP“, alebo „Zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 15 ods. 1 Zákona o PZP, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka zákon č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občianskeho zákonníka“), § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka zákona č. 513/1991 Zb. (ďalej aj len „Obchodný zákonník“), § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že medzi stranami sporu nebol sporný vznik škodovej udalosti, resp. poistnej udalosti zaregistrovanej u žalovaného, pri ktorej došlo ku

poškodeniu motorového vozidla poškodeného - subjektu VÁHOSTAV - SK, a.s., so sídlom v Bratislave - podnikateľa právnickej osoby, ktorá škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného, v dôsledku čoho bol poškodený nútený využívať náhradné motorové vozidlo, ktoré si prenajal u žalobcu na základe nájomnej zmluvy. Rovnako nebola v konaní medzi stranami sporná skutočnosť nadobudnutia žalovanej pohľadávky žalobcom na základe Zmluvy o postúpení a skutočnosť vystavenia Oznámenia o postúpení pohľadávky tak, ako je toto súčasťou spisu na č.l. 7 rub a skutočnosť, že sa toto Oznámenie dostalo do dispozičnej sféry žalovaného. Medzi stranami sporu ďalej nebola sporná skutočnosť samotného vystavenia faktúry žalobcu ako dodávateľa na žalovaného ako odberateľa pod č. 170460 na zaplatenie nájomného za obdobie od 5.10.2017 do 13.10.2017 v sume 396,- Eur bez DPH na základe Zmluvy o nájme č. 445 za prenájom náhradného vozidla a obsah predsúdnej komunikácie medzi žalovaným a poškodeným, tak ako vyplýva z listov žalovaného z 13.12.2017 a z 11.1.2018 a reakcie poškodeného z 18.1.2018 (č.l. 27, 28, 31 rub spisu). Podstatou procesnej obrany žalovaného v tomto konaní bolo namietanie účelnosti prenájmu náhradného motorového vozidla s poukazom na úpravu § 4 ods. 2 písm. b), d) Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a absencia predloženia dokladov zo strany žalobcu, resp. zo strany poškodeného v predsúdnej komunikácii a tiež v konaní (zákazkového listu, prevádzkových kníh za obdobie opravy poškodeného motorového vozidla), z ktorých by bolo zrejmé, že v čase opravy poškodeného motorového vozidla boli ďalšie motorové vozidlá poškodeného využívané, a ktorými dokladmi by bola účelnosť prenájmu náhradného motorového vozidla preukázaná. Z takéhoto vymedzenia procesnej obrany žalovaného vyplýva, že smeruje voči výške (nie teda voči základu) žalovanej pohľadávky.

5. Okresný súd zohľadnil ťažiskovo skutkové tvrdenie žalovaného uvedené už v dôvodoch odporu proti platobnému rozkazu, podľa ktorého mu bola v rámci likvidácie poisťnej udalosti predložená iba faktúra za prenájom náhradného vozidla a pokladničný doklad o zaplatení nájomného. Poukázal na úpravu podľa § 186 ods. 2 veta prvá CSP a § 151 ods. 1, 2 CSP. Konštatoval preukázanie základu žalovanej pohľadávky v rozsahu uplatnenej istiny, a to i napriek následnému vyjadreniu sa žalovaného, podľa ktorého žalobca k návrhu na vydanie platobného rozkazu predložil iba faktúru za prenájom náhradného vozidla a napadnutý platobný rozkaz bol vydaný iba na základe jednostranného účtovného dokladu žalobcu, z ktorého nemožno abstrahovať, či ku skutočnému zaplateniu nájomného zo strany poškodeného naozaj došlo (článok II. tretí odsek dôvodov odporu podľa strany č.l. 25 rub). Toto vyjadrenie žalovaného okresný súd hodnotil ako účelové práve pri zohľadnení pôvodne, priamo samotným žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu uvádzanému tvrdeniu o doložení pokladničného dokladu o zaplatení nájomného pri likvidácii poisťnej udalosti, teda pri zohľadnení pôvodného tvrdenia zo strany žalovaného o skutočnosti existencie pokladničného dokladu o zaplatení nájomného predloženého v rámci likvidácie poisťnej udalosti a v spojení s obsahom nepriameho dôkazu o existencii žalovanej pohľadávky žalobcu podľa Oznámenia o postúpení pohľadávky podľa č.l. 7 rub spisu. Žalovaným namietanú skutočnosť, že z pokladničného dokladu o zaplatení nájomného predloženého žalovanému v rámci likvidácie poisťnej udalosti nemožno abstrahovať, či ku skutočnému zaplateniu nájomného došlo, okresný súd hodnotil ako následné a neúčinné popretie zo strany žalovaného vo vzťahu ku tvrdeniu žalobcu o zaplatení nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla (teda ako popretie bez uvedenia bližšej argumentácie v tejto časti v podobe konkrétnych skutkových tvrdení žalovaného ku žalobcom tvrdenej skutkovej okolnosti zaplatenia nájomného, ktoré popretie žalovaného by bolo možné vyhodnotiť ako účinné popretie skutkovej okolnosti zaplatenia nájomného v zmysle úpravy podľa § 151 ods. 2 CSP).

6. Okresný súd uviedol, že komplex ďalšej procesnej obrany uvádzanej žalovaným podľa jej obsahu smeroval voči výške žalovanej pohľadávky z hľadiska preukázania účelnosti a nevyhnutnosti vynaloženia nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla. Z faktúry žalobcu, ktorá je súčasťou spisu na č.l. 7, vyplýva doba prenájmu náhradného motorového vozidla od 5.10.2017 do 13.10.2017 a fakturovaná výška nájomného 475,20 Eur s DPH a 396,- Eur bez DPH. Z reakcie poškodeného na výzvu žalovaného podľa listu poškodeného, ktorý je v spise na č.l. 31 rub (list žalovaného zo dňa 18.1.2018) vyplývalo jeho vyjadrenie k žiadosti žalovaného o stanovisko ohľadom vyťaženia vozového parku poškodeného, podľa ktorého vyjadrenia „referenčné vozidlá majú pridelené zamestnanci, ktorí riadia a pracujú na jednotlivých stavbách v rámci celého Slovenska. Nie je možné presúvať vozidlá z jednej stavby na druhú a tým pozastaviť práce, ktoré sú časovo obmedzené, čím spoločnosti poškodeného hrozia pokuty za nedodržané termíny. Poškodený má za to, že je v súvislosti s poskytovaním náhradného vozidla irelevantná skutočnosť, či a s koľkými služobnými motorovými vozidlami celkovo disponuje, pretože zapožičanie náhradného vozidla bolo účelové.“ Zároveň v prílohe

zaslal poškodený doklady, ktoré sú ako prílohy vymenované v závere listu: doklad potvrdzujúci úhradu za prenájom, zákazkový list zo servisu (druhá strana faktúry) a Zmluvu o prenájme vozidla.

7. Na základe vykonaného dokazovania oboznámením označeného listinného dôkazu - listu poškodeného z 18.1.2018 a ostatných v konaní vykonaných dôkazov (ťažiskovo listov žalovaného podľa č.l. 27 a 28 spisu), po ich vyhodnotení podľa § 191 ods. 1 CSP okresný súd konštatoval nedôvodnosť procesnej obrany žalovaného. Primárne okresný súd v tejto časti vychádzal z povahy inštitútu náhrady škody - náhrady skutočnej škody, účelom ktorého je reparácia respektíve kompenzácia vzniknutej škody v plnej miere. V pomeroch prejednávanej veci okresný súd vychádzal zo zohľadnenia vyššie konštatovaných nesporných skutkových okolností a v nadväznosti na závery rozsudku Krajského súdu Žilina sp.zn. 13Cob/110/2017 podľa bodu 14. odôvodnenia tohto rozhodnutia (podľa záverov ktorého: Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo ako náklady vynaložené so vznikom alebo zabezpečením škody) uvádza, že pokiaľ žalovaný v konaní tvrdil neúčelnosť (nepreukázanie účelnosti) nájomného v rozsahu, ako vyplýva z predmetnej fakturácie, bolo za stavu dôkaznej situácie, ktorá existovala v tomto konaní (za stavu preukázania reakcie poškodeného podľa jeho listu zo dňa 18.1.2018 a pri absencii relevantného a efektívneho spochybnenia obsahu tejto reakcie poškodeného zo strany žalovaného v konaní), dôkazné bremeno preukázania tvrdenej neúčelnosti nájomného v rozsahu vyplývajúcom z predmetnej fakturácie na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neunesol a jeho procesná obrana v uvedenej časti zostala len v rovine tvrdenia, bez prepojenia na konkrétne dôkazy vyplývajúce z jeho vlastnej aktívnej dôkaznej iniciatívy, a teda zostala len v rovine spochybňujúceho tvrdenia. Žalovanému v konaní nič nebránilo označiť a navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie jeho tvrdenia o neúčelnosti rozsahu nákladov, ktoré mali vzniknúť poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla (včas navrhnúť, aby okresný súd vyžiadal od poškodeného listinné dôkazy, prípadne navrhnúť výsluch svedkov). V danom prípade by nešlo zo strany žalovaného o plnenie dôkaznej povinnosti vo vzťahu k preukázaniu negatívnej skutkovej okolnosti, ale o plnenie dôkaznej povinnosti vo vzťahu k preukázaniu jeho tvrdenia o pozitívne existujúcej neúčelnosti a absencii nevyhnutnosti vynaloženia nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla vo fakturovanom rozsahu.

8. Z vykonaného dokazovania nesporne podľa okresného súdu vyplývalo, že zo strany žalovaného vôbec neboli splnené zákonné povinnosti podľa § 11 ods. 6 písm. a), b) Zákona o PZP (pričom na tejto skutočnosti žalobca žiadne zavinenie nenesie), vo väzbe na čo má žalobca právo na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 Zákona o PZP, všetko v nadväznosti na preukázanie skutočnosť výzvy žalobcu adresovanej žalovanému podľa č.l. 8 a nespornej skutkovej okolnosti, podľa ktorej sa táto výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Právo na zaplatenie úroku z omeškania vyplýva žalobcovi i zo všeobecnej hmotno-právnej úpravy podľa § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 všetko Obchodného zákonníka a všetko pri zohľadnení obchodno-právnej povahy žalovanej pohľadávky a vo výške sadzby úroku z omeškania vyplývajúcej zo zákona. Žalobca dôvodne v nadväznosti na vyššie označenú výzvu na zaplatenie žalovanej pohľadávky uplatnil úrok z omeškania od 21.1.2018 až do zaplatenia, a teda okresný súd vyhovel žalobe aj v tejto časti. Pri zohľadnení obchodno-právnej povahy žalovanej pohľadávky bola žaloba podaná dôvodne i v časti uplatnenej paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, v ktorej časti okresný súd aplikoval úpravu § 369c ods.1, 2 Obchodného zákonníka. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v celom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Domáhal sa, aby krajský súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. S rozhodnutím súdu prvej inštancie sa žalovaný nestotožnil a zdôraznil, že nemôže byť sankcionovaný procesným neúspechom v spore iba preto, že v konaní neprodukoval dôkazný prostriedok, ktorý objektívne zabezpečí nedokáže. V rámci dokazovania platí zásada, že každá zúčastnená strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Táto zásada je však občas ťažko naplniteľná. Je preto potrebné zohľadniť skutočnosť, že niekedy objektívne nie je v možnostiach strany, ktorá niečo tvrdí, svoje tvrdenie preukázať (ŠTEVČEK, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. C.H.Beck, Praha 2016, s. 697). O takúto situáciu ide podľa žalovaného v

prejednávanej veci. Žalovaný totiž odmietol poskytnúť poistné plnenie z dôvodu, že žalobca nepredložil účtovné doklady, ktoré by preukazovali účelnosť prenájmu náhradného motorového vozidla. Žalovaný pritom opakovane vyzýval žalobcu na predloženie zákazkového listu, prevádzkových kníh za obdobie opravy poškodeného motorového vozidla, z ktorých by bolo zrejmé, že v čase opravy poškodeného motorového vozidla boli ďalšie automobily poškodeného vyťažené (listom zo dňa 13.12.2017 a listom zo dňa 11.1.2018). Žalobca predložil žalovanému iba čestné vyhlásenie poškodeného o vyťažení vozového parku. Takéto vyhlásenie však objektívne nemožno hodnotiť ako relevantný dôkazný prostriedok. Jediným podstatným dôkazným prostriedkom na preukázanie nároku žalobcu mohli byť zákazkové knihy. Iba žalobca, podľa žalovaného, bol objektívne spôsobilý zabezpečiť prevádzkové knihy poškodeného. Ich nepredloženie preto nemožno posudzovať v neprospech žalovaného, ako nesprávne uzavrel súd prvej inštancie.

10. V odvolaní žalovaný uviedol, že poškodený má z povinného zmluvného poistenia škodcu nárok iba na refundáciu tých účelne vynaložených výdavkov, ktoré boli poisťovateľovi riadne preukázané „[§ 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoPZP“)]. Nemožno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že uplatnený nárok je preukázaný iba na základe faktúry, dokladu o zaplatení a zmluvy o prenájme vozidla. Poškodený totiž nemá nárok na refundáciu nákladov za náhradné motorové vozidlo vždy, ale iba vtedy, ak preukáže, že takéto zapožičanie bolo nevyhnutné. Nevyhnutnosť prenájmu by tak v konaní mohla byť preukázaná iba vtedy, ak by žalobca predložil prevádzkové knihy poškodeného (čo nespravil). Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, keď dôvodnosť uplatneného nároku odvodil z irelevantných dôkazných prostriedkov a nepredloženie jediného relevantného dôkazného prostriedku pričítal v neprospech strany, v ktorej dispozícii tento dôkazný prostriedok nie je. Napadnuté rozhodnutie je preto v tomto smere nesprávne a nezákonné.“

11. Žalovaný v odvolaní citoval § 11 ods. 6 písm. a) Zákon o PZP, § 11 ods. 8 Zákon o PZP, § 11 ods. 7 ZoPZP a zároveň namietal priznanie úrokov z omeškania, ktoré je podľa odvolateľa v celom rozsahu nedôvodné. Poisťovateľ je povinný skončiť likvidáciu poistnej udalosti v lehote podľa § 11 ods. 6 písm. a) Zákon o PZP iba v prípade, ak bol nárok na náhradu škody preukázaný. V prejednávanej veci však z dôvodov na strane žalobcu k skončeniu likvidácie nedošlo (žalobca nepredložil požadovanú dokumentáciu). Absencia preukázaného nároku na náhradu škody preto v zmysle § 11 ods. 8 Zákon o PZP vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 Zákon o PZP. Totožný právny názor zaujal aj Krajský súd v Bratislave (uznesenie zo dňa 23.11.2017, č.k. 1Cob/244/2016-137 a rozsudok zo dňa 16.2.2015, sp.zn. 6Co/838/2014). Priznanie nároku na úroky z omeškania je preto nedôvodné. Žalovaný nemohol porušiť povinnosť ustanovenú v § 11 ods. 6 písm. a) Zákon o PZP, keďže pre ukončenie likvidácie poistnej udalosti neboli splnené podmienky (a to z dôvodov na strane žalobcu).

12. V odvolaní žalovaný uviedol, rozporuje aj výšku priznaného úroku z omeškania. Okresný súd totiž podľa neho prijal nesprávny záver, že v danej veci ide o obchodnoprávny vzťah. Závazkový vzťah medzi poisťníkom (N. G.) a „žalovaným vznikol z poistnej zmluvy, a teda má charakter občianskoprávneho vzťahu. V občianskoprávných vzťahoch je pritom výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.). Eventuálne úroky z omeškania by preto mohli predstavovať ku dňu 21.1.2018 iba sadzbu vo výške 5,00%.“

13. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený a zdôraznil, že aj naďalej zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Zvýraznil, že tvrdenia žalovaného ohľadom údajného nepreukázania nevyhnutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla považoval za neopodstatnené a zjavne účelové, nakoľko náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zaistiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. V rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/189/2014 sa súd priklonil k vyjadreniu žalobcu, zohľadňujúc aj rozhodovaciu prax súdov v tom, že možnosť využiť náhradné vozidlo počas opravy vlastného motorového vozidla má byť akousi formou kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného a tento inštitút slúži aj k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného.

14. Žalobca za účelom preukázania nevyhnutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla viackrát poukázal na vyjadrenie poškodeného zo dňa 18.01.2018, z ktorého je nepochybne zrejmé, že poškodený svoje vozidlo a rovnako aj vozidlo prenajaté používal na zabezpečenie riadneho chodu spoločnosti. Vozidlá, ktorými poškodený disponuje, sú pridelené zamestnancom, ktorí pracujú na jednotlivých stavbách v rámci SR. Zároveň uviedol, že nie je možné presúvať vozidlá z jednej stavby na druhú a tak pozastaviť práce, ktoré sú časovo obmedzené. Z uvedeného vyplývalo, že poškodený nemohol využiť iné vozidlo z jeho vozového parku ako náhradu za poškodené vozidlo. Už samotný stav poškodenia motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou predstavuje zaťaženie a je výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Okresný súd vychádzal zo skutočností preukázaných listinnými dôkazmi predloženými v rámci konania. Akékoľvek ďalšie dokazovanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Žalovaný počas konania nepreukázal svoje tvrdenia, a teda nebol schopný relevantne vyvrátiť skutočnosti uvedené žalobcom, ktoré boli podložené listinnými dôkazmi. Je preto potrebné zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, ešte neznamená, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že sa dopustil procesného pochybenia. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018, podľa ktorého, ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti škody uplatnenej žalobcom, bolo na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu nielen tvrdenia, ale aj dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď, ale iba na argument, ktorý je pre vec rozhodujúci. Podľa Nálezu sp. zn. III. ÚS 119/03-30 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky, čo podľa žalobcu napađený rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/123/2018-107 zo dňa 16.10.2018 nepochybne spĺňa. „Obdobný právny záver zaujal aj Krajský súd v Žiline vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 14Cob/145/2018 a 14Cob/129/2018.“

15. Vo svojom vyjadrení žalobca uviedol, že žalovaný vo svojom odvolaní zámerne neuvádza § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, podľa ktorého je poisťovateľ povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. To sa však v tomto prípade nestalo. Žalovaný iba vyzval poškodeného na predloženie dokladov ku škodovej udalosti. Tieto boli žalovanému zaslané dňa 18.01.2018. Nebolo preto pravdivé tvrdenie žalovaného, že k ukončeniu likvidácie nedošlo z dôvodu, že žalobca nepredložil požadovanú dokumentáciu. Rovnako tak je nepravdivé tvrdenie žalovaného, že poisťovateľ je povinný skončiť likvidáciu poistnej udalosti v lehote troch mesiacov odo dňa jej oznámenia iba v prípade, ak bol nárok na náhradu škody preukázaný. Žalovaný si zjavne nespĺnil povinnosti zakotvené v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., a preto sa dostal do omeškania. Poukázal „na rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/73/2016-52 zo dňa 13.12.2016, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/110/2017, v ktorom súd uviedol, že žalovaný bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku v rovine náhrady škody, v dôsledku čoho bol dôvodne uplatnený úrok z omeškania. Okresný súd v tejto časti zohľadnil tú skutočnosť, že úrok z omeškania bol priznaný podľa 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške zákonnej sadzby úroku z omeškania.“ „Pokiaľ ide o posúdenie vzťahu medzi poškodeným a poisťovňou v zmysle zákona o PZP, tu ide o stret prevádzok dvoch podnikateľských subjektov zakladajúcich posudzovanie náhrady škody v zmysle obchodného zákonníka a to podľa § 261 ObZ. Súdom priznanú výšku úrokov z omeškania preto považujeme za správnu.“ Navrhol, aby odvolací súd postupoval podľa § 387 CSP a napađený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

16. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na argumentácii, ktorú prezentoval v odvolaní zo dňa 3.12.2018. Napađené rozhodnutie považoval za nesprávne a opakovane akcentoval jednotlivé dôvody odvolania. „Žalovaný nemôže byť sankcionovaný procesným neúspechom v spore iba preto, že v konaní neprodukoval dôkazný prostriedok, ktorý objektívne zabezpečí nedokáže. Zásada affirmanti incumbit probatio nie je absolútna. Nemožno ju uplatniť v prípadoch, v ktorých nie je v možnostiach strany, ktorá niečo tvrdí, svoje

tvrdenie preukázať (ŠTEVČEK, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. C.H.Beck, Praha 2016, s. 697). V prejednávanej veci preto súd prvej inštancie postupoval nesprávne, kedy procesnú obranu žalovaného vyhodnotil ako vágnu a nedostatočnú. Žalovaný totiž odmietol poskytnúť poistné plnenie z dôvodu, že žalobca nepredložil účtovné doklady, ktoré by preukazovali účelnosť prenájmu náhradného motorového vozidla. Žalovaný pritom opakovane vyzýval žalobcu na predloženie zákazkového listu, prevádzkových kníh za obdobie opravy poškodeného motorového vozidla, z ktorých by bolo zrejmé, že v čase opravy poškodeného motorového vozidla boli ďalšie automobily poškodeného vyťažené (listom zo dňa 13.12.2017 a listom zo dňa 11.1.2018). Žalobca predložil žalovanému iba čestné vyhlásenie poškodeného o vyťažení vozového parku. Takéto vyhlásenie však objektívne nemožno hodnotiť ako relevantný dôkazný prostriedok. Jediným podstatným dôkazným prostriedkom na preukázanie nároku žalobcu mohli byť zákazkové knihy, ktoré bol objektívne spôsobilý zabezpečiť iba poškodený, resp. žalobca. Ich nepredloženie preto nemožno posudzovať v neprospech žalovaného, ako nesprávne uzavrel súd prvej inštancie;

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení opätovne uviedol, že žalobcovi nemohol vzniknúť ani nárok na úroky z omeškania, a už vôbec nie vo výške 9% p.a. Pre posúdenie nároku na úroky z omeškania je totiž relevantný § 11 ods. 6 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov. V zmysle dotknutého zákonného ustanovenia je poisťovateľ povinný skončiť likvidáciu poistnej udalosti v lehote troch mesiacov iba v prípade, ak bol nárok na náhradu škody preukázaný. V prejednávanej veci však z dôvodov na strane žalobcu k skončeniu likvidácie nedošlo (žalobca nepredložil požadovanú dokumentáciu). Absencia preukázaného nároku na náhradu škody preto v zmysle § 11 ods. 8 Zákon o PZP vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 Zákon o PZP. Odkázal aj na aktuálne stanovisko „Najvyššieho súdu SR, vyslovené v rozsudku zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017 (prikladáme v prílohe). Navyše, nemožno súhlasiť ani s názorom žalobcu, že v danej veci ide o obchodnoprávny vzťah. Žalobca totiž nesprávne odvodzuje obchodnoprávny charakter záväzkového vzťahu zo skutočnosti, že v danej veci došlo k stretu prevádzok dvoch podnikateľských subjektov (str. 2 vyjadrenia žalobcu). Takýto právny výklad je však absurdný. Vo vzťahu k uplatnenému nároku je irelevantné, či k škodovej udalosti došlo medzi dvoma podnikateľskými subjektmi (škodová udalosť nebola vyvolaná v súvislosti s ich predmetom podnikania). Právnym základom uplatneného nároku na náhradu škody z povinného zmluvného poistenia škodcu je totiž poistná zmluva, uzatvorená medzi poisťníkom (N. G.) a žalovaným. Záväzkovo-právny vzťah vyplývajúci z poistnej zmluvy má preto výlučne občiansko-právny charakter. Eventuálne úroky z omeškania by preto mohli predstavovať ku dňu 21.1.2018 iba sadzbu vo výške 5,00% (§ 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.).“

18. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný vo svojom odvolaní zo dňa 03.12.2018, ako aj vo vyjadrení zo dňa 18.02.2019 neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite nevysporiadal. Opätovne zdôraznil, že tvrdenia žalovaného ohľadom údajného nepreukázania nevyhnutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla mal za neopodstatnené a zjavne účelové, nakoľko náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zaistiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. Tvrdenia žalovaného tak predstavujú iba ničím nepodloženú úvahu bez reálneho základu v snahe vyhnúť sa preplateniu plnej výšky vzniknutej škody. V rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/189/2014 sa súd priklonil k vyjadreniu žalobcu, zohľadňujúc aj rozhodovaciu prax súdov v tom, že možnosť využiť náhradné vozidlo počas opravy vlastného motorového vozidla má byť akousi formou kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného a tento inštitút slúži aj k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného. Nevyhnutnosť a účelnosť prenájmu náhradného vozidla je okrem samotnej skutočnosti, že poškodený bol po dobu opravy fakticky obmedzený v užívaní vlastného vozidla, preukázaná aj predložením čestného prehlásenia poškodeného zo dňa 18.01.2018. Neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť stanovená poškodenému, aby preukazoval využitie náhradného vozidla počas opravy predkladaním evidencie jednotlivých jász vykonaných na tomto náhradnom vozidle. V opačnom prípade by sa jednalo o neprimerané zaťažovanie poškodeného, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. To, že sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, tak ešte neznamená, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo že sa dopustil procesného pochybenia. Poukázal

na názor, ktorý zaujal aj Krajský súd v Žiline „v bode 17. odôvodnenia rozsudku sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018, s ktorým sa plne stotožňujeme. Podľa názoru súdu dobu opravy vozidla poškodený nemal možnosť ovplyvniť, preto ani k tejto dobe zodpovedajúca doba prenájmu náhradného motorového vozidla nebola situáciou, že by tu nebola daná nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov v súvislosti so zabezpečením zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného.“

19. Žalobca vo svojom vyjadrení zdôraznil, že žalovaný vo svojom odvolaní zámerne neuvádzal § 11 ods. 6 písm. b) Zákona o PZP, podľa ktorého je poisťovateľ povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. To sa však v tomto prípade nestalo. Žalovaný iba vyzval poškodeného na predloženie dokladov ku škodovej udalosti. Tieto boli žalovanému zaslané dňa 18.01.2018. Žalovaný si zjavne nespĺnil povinnosti zakotvené v § 11 ods. 6 Zákona o PZP, a preto sa dostal do omeškania. Opätovne namietal použiteľnosť žalovaným uvedených rozhodnutí na prejednávany prípad, nakoľko tieto nezohľadňujú špecifiká tohto prípadu. Všetky námietky žalovaného uvedené v predložennom vyjadrení považoval žalobca za neopodstatnené a účelové.

20. Postupom odvolacieho súdu, a to podaním zo dňa 16.10.2019 bolo vyjadrenie žalobcu doručené žalovanému len na vedomie dňa 17.10.2019.

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

22. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/57/2019-171 zo dňa 16.10.2019, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

23. Podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

24. Za aplikácie vyššie citovaných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný v rozsahu (§ 379 CSP) a v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní (č.l. 123 a nasl. spisu). Žalovaný v podanom odvolaní výslovne uviedol, že napáda rozsudok okresného súdu v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

25. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaného odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi odvolateľa, ktoré v sebe zahŕňajú kvalitatívnu, ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Ak nie je odvolateľom vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, bez toho, aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo v rámci zadaných odvolacích dôvodov sa stalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP. Je predsa potrebné, aby sa

rozišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom v nadväznosti na odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť vzhľadom k prebiehajúcim viacerým súdnym sporom medzi žalobcom a žalovaným, a to všetko za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

26. Predmetom odvolacieho konania, vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného, bolo potrebné posúdiť, či súd prvej inštancie správne rozhodol, ak žalobcovi priznal nárok na uplatnenú sumu 396,- Eur a na úroky z omeškania.

27. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného krajský súd uvádza, že tieto neboli relevantné a súhlasí so skutkovými závermi, ako aj právnym posúdením, ktoré uskutočnil okresný súd vo vzťahu k napadnutému priznanému nároku žalobcu rozsudkom okresného súdu.

28. V súvislosti s odvolacím dôvodom žalovaného o nesprávnom právnym posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani k jednej z uvedených situácií v predmetnej veci nedošlo.

29. Zároveň krajský súd dodáva, že okresný súd hodnotil vykonané dôkazy postupom podľa § 191 CSP, a to podľa svojej úvahy každý dôkaz jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, teda pri zisťovaní skutkového stavu postupoval zákonným spôsobom. V uvedenom postupe okresného súdu nebola zistená žiadna vada. Okresný súd vykonané dôkazy nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, vykonanými v prejednávanej sporovej veci a krajský súd nezistil dôvod pre iný postup, ako aby vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil pred súdom prvej inštancie za viazanosti § 383 CSP.

30. Krajský súd opätovne na tomto mieste uvádza, že ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného neposúdil ako relevantný. Podľa jeho názoru okresný súd vo veci vykonal v intenciách návrhov strán sporu dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil správne skutkové závery a tieto rovnako správne právne posúdil. Zo strany odvolacieho súdu nebol dôvod, aby sa od logických a racionálnych záverov okresného súdu, vyjadrených v napadnutom rozsudku odchýlil, a preto bolo dôvodné rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

31. Krajský súd vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu poukazuje na to, že zákon č. 381/2001 Z.z. upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „poistenie zodpovednosti“) a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len „kancelária“). Z ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

32. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdil neúčelnosť (nepreukázanie účelnosti) nájomného v rozsahu, ako vyplýva z predmetnej fakturácie, bolo za stavu dôkaznej situácie, tak ako konštatoval už aj okresný súd, ktorá existovala v tomto konaní (za stavu preukázania reakcie poškodeného podľa jeho listu zo dňa 18.1.2018 a pri absencii relevantného a efektívneho spochybnenia obsahu tejto reakcie poškodeného zo strany žalovaného v konaní), dôkazné bremeno preukázania tvrdenej neúčelnosti nájomného v rozsahu vyplývajúcom z predmetnej fakturácie na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neunesol a jeho procesná obrana v uvedenej časti zostala len v rovine tvrdenia, bez prepojenia na konkrétne dôkazy vyplývajúce z jeho vlastnej aktívnej dôkaznej iniciatívy, a teda zostala len v rovine spochybnujúceho tvrdenia. Ak v tejto rovine okresný súd uviedol, že žalovanému v konaní nič nebránilo označiť a navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie jeho tvrdenia o neúčelnosti rozsahu nákladov, ktoré mali vzniknúť poškodenému v súvislosti s prenájmom náhradného motorového vozidla (včas navrhnúť, aby okresný súd vyžiadal od poškodeného listinné dôkazy, prípadne navrhnúť výsluch svedkov), tak odvolací súd nemal priestor na základe odvolacej argumentácie žalovaného sa od nej odkloniť. V danom prípade by nešlo zo strany žalovaného o plnenie dôkaznej povinnosti vo vzťahu k preukazovaniu negatívnej skutkovej okolnosti, ale o plnenie dôkaznej povinnosti vo vzťahu

k preukázaniu jeho tvrdenia o pozitívne existujúcej neúčelnosti a absencii nevyhnutnosti vynaloženia nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla vo fakturovanom rozsahu.

33. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

34. Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

35. Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

36. Z obsahu spisu bolo odvolacím súdom zistené a medzi stranami sporu nebolo sporným, že žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody proti žalovanému na základe zákona č. 381/2001 Z.z. Tento špeciálny predpis v § 11 ods. 7 stanovuje, kedy nastane splatnosť poistného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia je teda plnenie splatné do 15 dní, len čo poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť (teda v časti poisťovateľom uznaného nároku), respektíve po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (v tomto prípade nároku pôvodne neuznaného poisťovateľom, avšak následne uznaného súdom). Ide o zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky majúcej svoj základ v zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času zročnosti poistného plnenia. Ak poisťovateľ uzná nárok poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne, je z hľadiska určenia času plnenia takto uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť. V takomto prípade plnenie z takto uznaného nároku je splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť a v prípade, že by poisťovateľ neplnil, vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania uplynutím tejto lehoty. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poistné plnenie v ním požadovanom rozsahu a poskytne mu riadne a včas písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie, v dôsledku čoho poškodený uplatnil svoj nárok žalobou v súdnom konaní, pre určenie času plnenia (a následným vznikom právneho nároku poškodeného na prípadný úrok z omeškania) je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. V prejednávanej veci si však poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., preto vznikol poškodenému nárok na úrok z omeškania, tak ako bol priznaný okresným súdom. Okresný súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že zo strany žalovaného vôbec neboli splnené zákonné povinnosti podľa § 11 ods. 6 písm. a), b) Zákona o PZP (pričom na tejto skutočnosti žalobca žiadne zavinenie nenesie), vo väzbe na čo má žalobca právo na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 Zákona o PZP, všetko v nadväznosti na preukázanú skutočnosť výzvy žalobcu adresovanej žalovanému podľa čl. 8 spisu a nespornej skutkovej okolnosti, podľa ktorej sa táto výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného, ktorý záver po vykonanom odvolacom prieskume bol vyhodnotený odvolacím súdom ako vecne správny. V podanom odvolaní žalovaný osobitne nespochybnil a ani nenamietal závery okresného súdu o nesplnení jeho povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) Zákona o PZP, v tejto rovine žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé na to, aby boli podrobené odvolaciemu prieskumu.

37. Odvolací súd je názoru, že § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 tohto zákona jasne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 tohto zákona. Z dikcie § 11 ods. 6 písm. a), b) Zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetreniu poistnej udalosti.

38. Z obsahu spisového materiálu bolo preukázané, že od momentu podaného odporu, v ktorom uviedol žalovaný v rovine úroku z omeškania „Absencia preukázaného nároku na náhradu škody preto v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP“, a vyjadrenia žalovaného z 21. augusta 2018, z ktorého vyplýva, že „Absencia preukázaného nároku na náhradu škody preto v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP“ až do rozhodnutia veci okresným súdom napadnutým rozsudkom, neboli uvedené iné skutočnosti, tvrdenia k uplatnenej dobe omeškania, k výške úroku z omeškania. Podľa Článku 8 CSP, žalovaný ako strana sporu bol povinný označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Žalovaný v konaní pred okresným súdom neuviedol tvrdenia vo vzťahu k dobe omeškania, k výške úroku z omeškania i napriek tomu, ak žalovaný až v podanom odvolaní uviedol „Žalovaný rozporuje aj výšku priznaného úroku z omeškania. Súd prvej inštancie totiž prijal nesprávny záver, že v danej veci ide o obchodnoprávny vzťah. Závazkový vzťah medzi poisťníkom (N. G.) a žalovaným vznikol z poistnej zmluvy, a teda má charakter občianskoprávneho vzťahu. V občianskoprávných vzťahoch je pritom výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z.). Eventuálne úroky z omeškania by preto mohli predstavovať ku dňu 21.1.2018 iba sadzbu vo výške 5,00%“, a teda označil skutkové tvrdenia cez právne posúdenie, t.j. vyjadril skutočnosti, ktoré následne právne vykvalifikoval až v podanom odvolaní, čo neuskutočnil pred súdom prvej inštancie, tak nepochybne išlo o novoty v zmysle § 366 CSP, na ktoré nebolo možné prihliadať, keďže žalovaný nepreukázal ani jeden z taxatívnych dôvodov vyjadrených pod písmenom a) až d), vyplývajúcich z § 366 CSP. Žalovaný prostriedky procesnej obrany, čo sa týka počiatku doby omeškania, výšky úroku z omeškania vyjadril skutočnosťami a následnou právnou analýzou až v rámci odvolacieho konania, ktoré ak neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, tak potom nemohli predstavovať relevantný odvolací dôvod ani pre konanie a rozhodovanie krajského súdu, a teda takto poskytnuté stanovisko bez skutkového vymedzenia a následného právneho názoru, čo žalovaný uskutočnil až v odvolacom konaní, už nemohol krajský súd prihliadať. Ak zo strany žalovaného v ním podanom odvolaní išlo o novoty v zmysle § 366 CSP, tak zdôrazňuje krajský súd, že nemal daný zákonný priestor cez žalovaným vyjadrené novoty až v odvolacom konaní k posudzovaniu záverov okresného súdu prijatých k začiatku doby omeškania žalovaného, k výške úrokov z omeškania. Za tohto procesnoprávneho stavu potom vo vyvolanom odvolacom konaní mohol byť rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Krajský súd opätovne na tomto mieste vzhľadom k viacerým sporovým veciam medzi žalobcom a žalovaným uvádza, že závery rozhodnutia krajského súdu sú vždy viazané ku konkrétnosti sporovej (odvolacej) veci, a preto aj pre iné súdne spory je podstatné a rozhodné to, čo bolo, resp. to čo nemohlo byť predmetom posudzovania odvolacím súdom, čo sa následne prejavilo aj v jeho rozhodnutí, keďže pre vyvodzovanie predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty nie je možné vychádzať len zo znenia potvrdzujúceho výroku rozsudku krajského súdu, ale aj z jeho odôvodnenia, aby bolo zrejmé, čo bolo, resp. nemohlo byť predmetom posudzovania pred odvolacím súdom. Zákonite v tej - ktorej sporovej odvolacej právnej veci je určujúce, čo sa stalo alebo mohlo stať pred odvolacím súdom predmetom posudzovania a zhodnocovania. Z titulu absencie zákonného priestoru pre odvolací súd posudzovať a vyhodnocovať závery okresného súdu tu bolo možné odkázať len na § 387 ods. 1 CSP.

39. K rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného uplatnených v rámci zákonnej odvolacej lehoty krajský súd považuje za potrebné ešte dodať, že tieto nie je možné vnímať len v odvolacích dôvodoch právneho posúdenia, prípadne nesprávneho právneho posúdenia veci tak, ako odvolací dôvod vyjadril žalovaný

v odvolaní, poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže tomuto odvolaciemu dôvodu predchádzali skutkové okolnosti a ich vyjadrenie, ku ktorým pristúpil žalovaný cez novoty v odvolacom konaní až v ním podanom odvolaní, preto za aplikácie § 366 CSP pri nepreukázaní žiadneho z dôvodov pod písmenom a) až d), nebolo možné k nim zo strany krajského súdu prihliadať. Táto odvolacia právna vec nebola len tak, ako to zúžil žalovaný v odvolaní otázkou správneho alebo nesprávneho právneho posúdenia veci, ale bola otázkou primárne v potrebe vyjadrenia skutkových okolností, cez ktoré potom bolo možné pristúpiť k ich právnemu hodnoteniu. Ak k poskytnutiu tvrdenia týchto skutkových okolností žalovaný nepristúpil v konaní pred súdom prvej inštancie, ale až v rámci odvolacieho konania, ktoré následne aj právne až v odvolacom konaní zhodnocoval, tak potom išlo o procesnoprávnu situáciu novôt, uplatnených až v odvolacom konaní, ktoré tým nevytvorili relevantnosť odvolacích dôvodov žalovaného v časti stanovenej doby omeškania, výšky úrokov z omeškania. Krajský súd zvyrazňuje, že najskôr bolo potrebné vyjadriť skutkové tvrdenia žalovaným, k čomu pred okresným súdom nedošlo a až následne po ich vyjadrení bolo možné ich podrobiť právnemu posúdeniu, preto v danej sporovej veci nešlo len o vyhodnotenie správneho alebo nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže tomuto predchádzalo povinné skutkové tvrdenie žalovaného, ku ktorému pred súdom prvej inštancie nedošlo.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu potom nemohol byť odvolacím súdom vyhodnotený ako relevantný ani poukaz žalovaného na rozhodnutie „Krajského súd v Bratislave (uznesenie zo dňa 23.11.2017, č.k. 1Cob/244/2016-137 a rozsudok zo dňa 16.2.2015, č.k. 6Co/838/2014)“, na ktoré poukazyval žalovaný v odvolaní, ak základom záveru odvolacieho súdu bolo vecne správne konštatovanie okresného súdu, že v konaní žalovaný nepreukázal splnenie jeho povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) Zákona o PZP.

41. Krajský súd uvádza, že ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného neposúdil ako relevantný. Podľa krajského súdu okresný súd vo veci vykonal v intenciách návrhov strán sporu dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil správne skutkové závery a tieto rovnako správne právne posúdil. Zo strany odvolacieho súdu nebol dôvod, aby sa od logických a racionálnych záverov okresného súdu, vyjadrených v napadnutom rozsudku odchyľil, a preto bolo dôvodné rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.